

RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

UITSpraak Nr. 2001/32 Br

in de klacht nr. 104.00

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennisgenomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover van belang voor de beoordeling van de klacht, het navolgende gebleken.

Inleiding

Klager heeft bij verzekeraar een 'Totaal Woonhuisverzekering' gesloten voor een hem toebehorend woonhuis. Artikel 2 van de Voorwaarden Totaal Woonhuisverzekering nr. 1023 luidt:

2. Gedekte gebeurtenissen

De maatschappij vergoedt de directe materiële schade aan het woonhuis veroorzaakt door: (...)

2.6. inbraak, alsmede diefstal van tot het woonhuis behorende onderdelen;

2.7. vandalisme door wederrechtelijk het woonhuis binnengedrongen personen (de dekking geldt niet voor leegstaande woonhuizen); (...)

Het verzekerde woonhuis was vanaf 1 januari 1997 door klager verhuurd. Op 8 juli 1998 heeft klager bij de politie aangifte gedaan van poging tot inbraak in het woonhuis en diefstal van tuinverlichting tussen 2 juli 1998 17.00 uur en 3 juli 1998 11.00 uur. Op 28 juli 1998 heeft klager aan verzekeraar een schadeformulier toegezonden waarin hij als oorzaak van de schade opgeeft: "diefstal/inbraak/vernielingen" en als schadedatum: "van 2 juli op 3 juli". Na expertise heeft verzekeraar op 22 september 1999 een bedrag van f 4.187,25 uitgekeerd. Een verzoek van klager tot een aanvullende uitkering wegens vernielingsschade is door verzekeraar afgewezen.

2001/32 Br

De klacht

Klager is op 3 juli 1998 geconfronteerd met een inbraak en vernielingen in het door hem bij verzekeraar verzekerde woonhuis. In eerste instantie heeft verzekeraar de schade afgewezen, omdat het pand leeg zou hebben gestaan. Klager heeft verzekeraar daarop bericht dat de huurder op 1 juli 1998 zijn spullen uit het pand had gehaald, zodat er geen sprake was van langdurige leegstand. Verzekeraar heeft de zaak daarna opnieuw in behandeling genomen en opdracht gegeven tot aanvullende expertise. Volgens de expert zou schade worden geclaimd die zich niet had voorgedaan. Klager claimt niet alle schade die hij heeft ingediend, maar hij verwacht wel een gedeeltelijke vergoeding van de schade.

Tussen klager en de huurder waren problemen ontstaan over de betaling van de huurpenningen. In verband daarmee heeft klager een deurwaarder ingeschakeld. Op 3 juli 1998 hebben klager en de deurwaarder de woning bezocht en geconstateerd dat de deur geforceerd was en in de woning grote vernielingen waren aangericht. De deurwaarder heeft daarvan foto's gemaakt. Klager is ervan uitgegaan dat dit voldoende was om alle schades aan te tonen en heeft geen aangifte bij de politie gedaan.

In de tweede week van juli 1998 zijn een grondkabel, tuinverlichting en een breedstraler uit de tuin gestolen. Hiervan heeft klager aangifte bij de politie gedaan. Deze tweede schade is abusievelijk onder de inbraakschade gevoegd, maar staat daarvan volledig los. De expert heeft bij het opnemen van de inbraakschade ook de tweede schade mee-genomen. Bij een rondgang door het pand heeft klager de expert op alle schades gewezen. Afgesproken werd dat de herstelnota's konden worden ingediend waarna de expert een eindrapport zou uitbrengen. In het door de expert opgemaakte rapport wordt echter alleen gesproken van schade aan de wasbak en de houten vloer en van schade door de diefstal. De reden waarom de expert zich daartoe heeft beperkt is klager niet bekend.

Verzekeraar heeft de diefstalsschade, alsmede de kosten van reparatie van de deur en de houten vloer betaald. Desgevraagd heeft klager in november 1998 alsnog bij de politie aangifte gedaan van de (verdere) vernielingen die het gevolg waren van de inbraak. Verzekeraar heeft vergoeding van de verdere schade echter afgewezen en daartoe betoogd dat er geen dekking was hetzij omdat het pand leeg stond, hetzij omdat de schade is veroorzaakt door vandalisme van de zijde van de huurder, dus niet van iemand die wederrechtelijk in het pand was. Klager kan zich met dit standpunt niet verenigen. Als de schade zou zijn voorgevallen tijdens de huurperiode wil dit nog niet zeggen dat die schade door de huurder is veroorzaakt. Verzekeraar zou dat althans dienen aan te tonen. Het argument van de leegstand gaat ook niet op, omdat de huurder de woning heeft ontruimd op 1 juli 1998 en de schade is geconstateerd op 3 juli 1998. In dit geval kan niet van 'leegstand' worden gesproken. Het is normaal dat bij een verhuizing een pand gedurende korte tijd niet wordt bewoond.

Verzekeraar dient alsnog tot vergoeding van de bij de inbraak aangebrachte vernielingen over te gaan.

Het standpunt van verzekeraar

Voor verzekeraar is niet duidelijk wanneer de geclaimde schade is toegebracht. Weliswaar heeft verzekeraar op 22 september 1999 een deel van de schade vergoed, maar na lezing van de door klager overgelegde stukken kan de vraag worden gesteld of die vergoeding wel helemaal terecht was. Niet zeker is of er wel een gedekt evenement heeft plaatsgehad en evenmin aan wie de beschadigde of gestolen zaken toebehoorden.

Op 18 november 1998 heeft de expert de toegezegde specificatie van de claim van klager ontvangen. De expert heeft op 22 januari 1999 rapport uitgebracht over deze claim, die volgens de expert voor een groot deel uit nimmer eerder opgegeven schadecomponenten bestaat. Na ontvangst van het expertiserapport heeft verzekeraar op basis van de tot dan toe beschikbare informatie aangenomen dat de woning in elk geval van 28 juni 1998 tot en met 8 juli 1998 onbewoond was geweest en dat in die periode vandalismeschade als bedoeld in artikel 2.7 van de algemene voorwaarden had plaatsgevonden.

Afgaande op een verklaring van 23 juni 1999 van de door klager ingeschakelde deurwaarder is aan klager evenwel het voordeel van de twijfel gegeven ten aanzien van de leegstand en is een bedrag van f 4.187,25 vergoed voor de schade die als inbraakschade onder de opstaldekking voor vergoeding in aanmerking kon komen.

Bij brief van 18 oktober 1999 zond de tussenpersoon verzekeraar een proces-verbaal van 15 oktober 1999 van aangifte van vernieling, welke zou hebben plaatsgevonden tussen 2 juli 1998 17.00 uur en 3 juli 1998 12.00 uur. Aanvullende rapportage van de expert heeft ertoe geleid dat verzekeraar bij brief van 7 augustus 2000 de geclaimde vernielingsschade heeft afgewezen. Uit de nieuw aangedragen gegevens was verzekeraar niet duidelijk geworden of gesproken kon worden van een gedekt evenement en evenmin of het ging om schade aan zaken van klager zelf.

De lezingen van klager met betrekking tot data en gebeurtenissen zijn tegenstrijdig. In het klaagschrift van 8 januari 2001 stelt klager dat er in de tweede week van juli 1998 (dus blijkbaar na de op 3 juli 1998 geconstateerde forcering van de achterdeur en de vernielingen in de woning) uit de tuin een grondkabel, tuinverlichting en een breedstraler werden gestolen en dat daarvan aangifte bij de politie werd gedaan. Inderdaad is van deze diefstal op 8 juli 1998 aangifte gedaan, maar volgens die aangifte vond de diefstal tussen 2 en 3 juli 1998 plaats. Klager merkt hierover op dat deze tweede schade abusievelijk onder de inbraakschade is gevoegd, maar daarvan volledig losstaat. Op het schadeformulier van 28 juli 1998 gaf klager echter als schadedatum op "van 2 juli op 3 juli" en als schadeoorzaak "diefstal/inbraak/vernielingen". Klager vermeldde toen niet dat het bij het schadeformulier gevoegde proces-verbaal van aangifte van 2001/32 Br

8 juli 1998 niet juist was. Ook in het onderhoud dat klager op 10 augustus 1998 met de expert had, sprak klager over inbraak, vernielingen en diefstal tussen 2 en 3 juli 1998 en niet over een tweede schade in de tweede week van juli 1998.

Voorts stelt klager in het klaagschrift van 8 januari 2001 dat in november 1998 alsnog aangifte is gedaan van de vernielingen als gevolg van de inbraak, omdat door verzekeraar gevraagd zou zijn om een aanvullende aangifte. Verzekeraar heeft niet om een aanvullende aangifte gevraagd. Klager heeft op 15 oktober 1999 aangifte van vernieling gedaan nadat de kantonrechter de vordering tot schadevergoeding die klager tegen de huurder had ingesteld, had afgewezen. Klager heeft van de huurder onder meer een bedrag van f 51.742,77 gevorderd wegens vernieling en diefstal van hem toebehorende zaken. Opmerkelijk is daarom dat klager nu meent dat, als verzekeraar stelt (bedoeld is: veronderstelt) dat de schade is voorgevallen tijdens de huurperiode, dit nog niet betekent dat de schade dan ook veroorzaakt is door de huurder. Niet verzekeraar, maar klager dient het gedekte evenement en de daardoor geleden schade aan te tonen.

De tussenpersoon van klager heeft in zijn brief van 29 augustus 2000 aan de Raad opgemerkt dat zijn cliënt niet alle schade claimt, maar wel een gedeeltelijke vergoeding van de schade verwacht. Verzekeraar heeft al ruimhartig een deel van de geclaimde schade vergoed. Een (hoger) bedrag tot vergoeding waarvan verzekeraar gehouden zou zijn, wordt echter niet genoemd, laat staan aangetoond.

Het commentaar van klager

Naar aanleiding van het verweer van verzekeraar heeft klager zijn klacht gehandhaafd.

Het oordeel van de Raad

1. De klacht is gericht tegen de weigering van verzekeraar de resterende schade te vergoeden die ontstaan is als gevolg van vernielingen die volgens klager door onbekenden in het verzekerde woonhuis zijn aangericht tussen 2 juli 1998 17.00 uur en 3 juli 1998 12.00 uur. Verzekeraar heeft zich op het standpunt gesteld dat onvoldoende duidelijk is gemaakt wanneer de vernielingen zijn aangericht: vóór dan wel na de ontruiming van het woonhuis door de huurder op 1 juli 1998.
2. Uit de aan de Raad overgelegde stukken blijkt dat klager in de door hem gevoerde procedure tegen de huurder zich op het standpunt heeft gesteld dat in de woning vernielingen zijn aangericht door de huurder, maar dat er op 3 juli 1998 ook vernielingsschade is geconstateerd die het gevolg is van een inbraak. De kantonrechter heeft de vordering tot schadevergoeding van klager tegen de huurder afgewezen als onvoldoende feitelijk gegrond.
3. Verzekeraar heeft na kennisneming van de uitspraak van de kantonrechter en gelet op de hiervoor onder Inleiding geciteerde bepaling van artikel 2.7 van de verzekeringsvoorwaarden in redelijkheid kunnen verlangen dat door klager aannemelijk wordt gemaakt wanneer de schade als gevolg van de vernielingen 2001/32 Br

waarvan hij thans nog vergoeding verlangt, in het verzekerde woonhuis is aangericht. De Raad is met verzekeraar van oordeel dat in de door klager aan de Raad overgelegde stukken daaromtrent geen (voldoende) duidelijkheid wordt verschaft.

4. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat verzekeraar door onder deze omstandigheden een aanvullende uitkering te weigeren de goede naam van het verzekeringsbedrijf niet heeft geschaad, zodat de klacht ongegrond is.

De beslissing

De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus is beslist op 28 mei 2001 door mr. D.H.M. Peeperkorn, voorzitter, mr. J. Borgesius en mr. J.G.C. Kamphuisen, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van mr. C.A.M. Splinter, secretaris.

De Voorzitter:

(mr. D.H.M. Peeperkorn)

De Secretaris:

(mr. C.A.M. Splinter)